

V. Brucan

TURNUL DE VECHERE

si
Vestirea Prezentei lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALTFUNDAMENT NIMENI
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VIII. Luna Septembrie No. 9
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONTINUTUL

Datoriile noastre* prezente	— — —	131
Viziunea	— — —	132
Aimatele ce urmează victoriosului Domn	— — —	133
Textele pentru adunările de mărturisire		135
Eliberarea și înălțarea Bisericei	—	137
Creatura nouă	— — —	142
E caracterul sacrificat?	— — —	144
Cărțile de cântări	— — —	130
Broșuri noi	— — —	130

*Pusu-m'am la straya mea, stam pe turn și căutam să
vedd ce mi se va zice și ce rđspuns să dau eu celor ce se
opun*. — Habakuk 2:2.

© WTB&T.S.

„Pe pământ strămoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (claselor neliniștite și tulbur
asa că oamenii mai își vor da sufletul de frica și de așteptarea celor ce vor să (vie) pe pământ; căci puterile ceriului (eclesiaticismul) vor fi zguduite..
Așa voi, când veți vedea acestea întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre și vă bucurați
ă s'a apropiat răscumpărarea voastră”. — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21 :25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblicii după tesaurile înțelepciunii Dumnezeuști. Cercetările ei, se preocupă în mod deosebit cu examinarea profecțiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale cu privire la credința și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Acastă revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, care, astăzi, de cei mai mulți, este de-a dreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „să lumineze tuturor care este înțelegerea *taînă* (teorie) din veacuri (a fost) ascunsă, în (planul) lui Dumnezeu . . . ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoștință . . . care nu a fost făcută cunoscută oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.”—Efeseni 3:9, 10; 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenești; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, într-o atitudine în cât înțelepciunea Dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe ceterori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze continutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care încontinuu dăm lămuriri pentru a asigura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „albișii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale, (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.”—Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măstru divin le va aduna pe toate prin *prima înviere* într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar.—Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și în ce privește pe biserică, și în ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „împărțirile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.”—Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor birători, este aceea de a fi „asemenia Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „împărtași firei Dumnezeiești”, împărtașindu-se, prin cunoștințea, mării Lui.—1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu.—Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce le va aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturor*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de Iubitorul lor Răscumpărător și mărețul lui soată, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*.—Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ

REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA REGINA MARIA No 36, CLUJ.

TELEFON INTERURBAN 4-46.

Adresa telegrafică: „VIATA” Cluj

ABONAMENTUL: [PLĂTIBIL ÎNAINTE]

Pe hârtie fină	— — — — —	pe un an	150 Lei
Pe hârtie fină	— — — — —	pe jum. an	80 Lei
Jugoslavia	— — — — —		100 Dinari
Bulgaria	— — — — —		100 Leva
Cehoslovacia	— — — — —		40 Cor.
America	— — — — —		\$ 1.50

TABLOURI DE PERETE

Să aduce la cunoștință că Societatea dispune de un număr de tablouri de perete, cu mai multe texte din Biblie, cari sunt de o frumuseță rară.

Tablouri cu table tari . . . . . Prețul 25 Lei

Tablouri cu table moi . . . . . Prețul 20 Lei

Să se comande până mai sunt.

BROȘURI NOU

Societatea are gata spre expediere următoarele broșuri noi:

Dezastrul Lumii—De ce? — — — 15 Lei

Un Guvern de dorit — — — 15 Lei

Ambrele broșuri sunt de o importanță mare pentru oamenii de acum, și noi sperăm ca frații de pretutindeni să vor fi feliși de ocuziunile lor ale pune în mânăle celor interesați. Cei cari vor comanda de la 10 în sus, ca indivizi, nu ca adunări, vor primi o reducere de 33%, adică le vor primi cu 10 lei bucata, poșta plătită de noi.

CĂRȚI IMPORTANTE

Următoarele cărți de cetit și studiu, în cari se cuprind lucruri de o importanță deosebită atât în ce privește viața noastră de acum cât și viitorul necunoscut, din punctul de vedere ordinar al lumii, deslegând problemele sociale morale și bisericesti ale lumii, și totodată făcând legătura dintre evenimentele ciudate ale zilei de azi, și cauzele lor, cu imediatul viitor plin de pace, viață, și fericire pe acest pământ, se pot obține de la noi:

„Planul divin al Vârștelor”	354 pag. în pânză]	75 Lei
„Taina împlinită”	[410 pag. ilustrat, legat în pânză]	100 „
„Harfa lui Dumnezeu”	[340 pag. legat în pânză]	55 „
„Farfa lui Dumnezeu”	format mic — — — — —	66 „
„Socialismul și Biblia”	— — — — —	6 „
„Tabernacolul”	— — — — —	30 „
„Mana cerească”	[ediție în pânză]	100 „
„Mana cerească”	simplică — — — — —	50 „

[Pentru corportori prețuri speciale].

BIBLI

698/a	Format mare, leg. piele și aurită	— — — 450 Lei
698	Format mare, leg. pânză și aurită	— — — 320 „
697/a	Format mare, leg. pânză și aurită	— — — 320 „
691	de Nitzulescu	— — — 90 „
Testamente	cu Psalmi de Codrilescu	— — — 25 „

CĂRȚI DE CANTARI

Să aduce la cunoștință fraților că Cartea de Cântări, epuizată odată, a fost retipărită și să poate avea în rași în orice număr cantitate. Cântările și formatul sunt tot acelea ca și în cea veche, cu excepția a vr'o 20-30 de cântări noi, iar legătura e numai în pânză, Prețul 75 Lei.

CALENDARELE PE ANUL 1925

Fiind că sezonul Calendarelor se apropie, am dori dacă frații ne-ar scrie numărul de Calendare ce ar avea nevoie anul acesta, ca să ne putem forma și noi o idee câte să tipărim. Noi sperăm că Calendarele să fie gata la 30 Oct., dacă nu mai de vreme. Cel puțin 100 de Calendare ar trebui să poată întrebuința fiecare.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

SEPTEMBRIE 1924

BROOKLYN

NO. 9

DATORIILE NOASTRE PREZENTE

„Am pus și cuvintele mele în gura ta, și te-am acoperit cu umbra mâinei mele, ca să plantez cerul, și să întemeiez pământul, și să zic către poporul Sionului: Tu ești poporul meu.”—Isaia 51:16.

DOMNUL pune anumite datorii și obligațiuni pe urmașii săi. Îndeplinirea acestor datori nu e obligatoare; dar părăsirea sau refuzul de ale îndeplini poate cauza unui care un timp l'a urmat să se slăbească și să cadă. Îndeplinirea cu credință a datoriilor noastre va rezulta cu siguranță spre obținerea binecuvântărilor promise. Această îndeplinire [sinceră] cu credință trebuie să continue până la sfârșit. Domnul însuși a zis către urmașii săi: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Și credința [lealitatea] numai în minte nu va fi de ajuns; pentru că „credința fără fapte este moartă.” Trebuie să fie o demonstrație activă de credință după cum ni se prezintă ocaziunile.

Pe Domnul nu-l îndestulește aceea, să zicem că anul 1925 se apropie și lucrul nu va fi sfârșit [isprăvit] în cursul aceluși an, și că prin urmare poți să intrerupi [încetinez] pentru un timp și să începi lucrul iar cândva mai târziu. Cine știe, sau ar putea spune, dacă lucrul Bisericii dincoace de val nu s'va sfârși cu 1925? Domnul, nu voeste să spună urmașilor săi chiar în care zi lucrul lor va fi isprăvit și când vor intra ei în altă condiție. Ei așteaptă ca ei să umble prin credință, încrezându-se în el în ce privește rezultatul. Dar ca să nu facem multă vorbă, să presupunem că Biserica nu-și va isprăvi lucrul în 1925. Ar fi aceea o cauză sau scuză dreaptă ca să ne intrerupem lucrul acum? Ar putea fi arătată credința prin încetarea pentru un timp de a vesti pe Împărat și împărăția Sa, și astfel din aceasta să rezulte o neglijare a intereselor sale încredințate nouă?

„Să presupunem că în 1925 Domnul ar spune urmașilor săi, că vor trebui încă câțiva ani să dea mărturie națiunilor înainte de a fi schimbați toți membrii corpului în ființe spirituale. Nu ar răspunde cei într'adevăr leali astfel: „Gratiosule Doamne, a Ta voe să se facă. Locul pe care mi l-ai dat în cauza Ta să vestesc împărăția Ta, e cel mai binecuvântat dintre toate pe care le-am avut sau doresc cândva să le am. Eu te iubesc; și sunt hotărât a-ți fi leal [credincios]. Prin urmare

cu bucurie voi sta unde îmi ceri să stau, și voi merge când și unde mă vei conduce să merg. Ori care e voința Ta, aceea voi face.”

„Cum ar putea fi cineva credincios Domnului cu totul până la moarte în alt chip? Se nu se înșale cineva prin calculări că tocmăi când Domnul va înceta lucrarea cu biserica sa de pe pământ. Anul 1925 e o dată hotărâtă și arătată clar în Scripturi, chiar mai clar decât ceea a anului 1914; dar ar fi îndrăzneț din partea vre unii urmaș credincios al Domnului să hotărăscă chiar ceea ce Domnul va face în cursul aceluși an. În fiecare zi credinciosul va face cu puterea sa ceea ce mâinile află de făcut ca și când e ziua din urmă; și el va privi înainte fiind credincios Domnului continuând să-i facă voința lui sfântă fie că va fi încă în carne multe luni sau mulți ani.

„Rapoartele arată că nu sunt tocmăi atâția lucrători activi în câmp acum după cum erau acum un an. Tot rapoartele arată că acești mai puțini cari sunt acum în lucru pun mai multe cărți în mâinile oamenilor, și dau o mărturie mult mai mare și arată rezultate mai bune decât au arătat anul trecut. Aceasta dovedește în mod hotărâtor că retragerea unora din lucru nu se datorește faptului că doar n'ar fi lucru sau că ar fi încetinit, ci dovedește chiar contrarul. Dacă unii părăsesc lucrul, Domnul ia ceea ce au și-le predă în mâinile altora. Rapoartele arată că Domnul binecuvintează pe aceia cari stăruiesc în vestirea împărăției lui.

„E drept, pot fi unii cari sunt împiedecați de condițiuni peste cari ei nu au nici un control încât nu pot sta tot timpul în serviciu. Dacă cineva face ceea ce e rezonabil și e în marginile puterii lui, și ceea la care are ocaziuni de făcut, atunci de sigur aceasta mulțumește pe Domnul, și el nu cere mai mult. Dar întrebarea e, s'au întors unii de la vestirea Împăratului și împărăției Sale, spre a-și satisface pofta pământești? S'au întors unii cu mințile spre adunare de bani, contrar îndemnării Sf-lui Pavel? (Evrei 13:5) Examinează contextul cuvintelor Apostolului în textul acesta citat mai sus, și se va găsi în mod specific că se referă timpului în care

trăim acum, indicând că unii se vor supune ispitelor acestei lumi și vor neglija îndeplinirea datoriilor ce cad asupra lor ca soli ai Domnului.

¹³Să nu se amăgească cineva cu gândul că a fost activ în serviciul Domnului câțiva ani și acum poate să se retragă și să lase pe altul să îndeplinească lucrul. Stăruința și continuitatea în serviciu, credincioșie până la sfârșit, e ceea ce place Domnului.—Gal. 6:9.

¹⁴Isus a avut aceasta în minte când a vorbit referitor la timpul în care suntem acum, zicând: „Iar cine va fi răbdat până în sfârșit, acela se va mântui.” Matei 24:13. Să fie știut, că el a vorbit aceste cuvinte în legătură cu declarația despre „evanghelia împărăției.”

¹⁵De aceea fiecare copil al Domnului să facă o examinare personală a situației și condițiilor lui, și atunci să-și răspundă întrebării: Fac eu cu toată puterea ceea ce mi-a dat Domnul să fac? Ascult eu îndemnarea Domnului dată mie acum, când zise: „Să nu-ți slăbească mânele?”—Zefania 3:16.

¹⁶E absolut esențial ca să ținem în minte viziunea acestei zi după cum a închipuit-o Domnul în Cuvântul lui. Pe când, de sigur trebuie să dăm atenție particularităților lucrului încredințat fiecărui, totuși este o viziune mai largă a lucrului cel mare, și a scopului din urmă a aceluși lucru, care trebuie ținut în minte spre a aprecia rudenția noastră Domnului și marea onoare și privilegiu cari sunt acum ale noastre.

VIZIUNEA

¹⁷Viziunea e relativ a cerurile vechi și pământului vechiu care trec acum, la cerurile noi și pământului nou care acum își iau locul lor, și la forțele înșirate de fiecare parte a acestui lucru mare. Pe măsură ce putem cuprinde cu mintea aceasta viziune vom uita interesele egoiste pământești și mai mare va fi zelul nostru spre reprezentarea credincioasă și leală a Impăratului. Trebuie să dăm mai multă atenție ca religia noastră să nu fie numai o speranță că poate vom primi vre-o răsplată personală de fericire, plăcere, viață și binecuvântările legate cu acestea. E ceva mai mult decât atât. Dumnezeu desvoltă pe acest popor pentru un scop. Pe aceștia el îi trimite acum sub conducerea Fiului său iubit, ca să îndeplinească un lucru, spre gloria și lauda lui.

¹⁸De multe veacuri uzurpătorul doborîse cu sine un mare număr de îngeri din ceriu. El a organizat o mare putere, invizibilă omului, totuși omul a simțit și observat rezultatele ei dezastruoase. Această putere invizibilă a ținut pe oameni în supunerea celui rău, care i-a guvernat cu mână asupritoare. Această putere invizibilă e numită simbolic

de Scripturi ca cerurile cari au să treacă, pentru că e o putere a răului.

¹⁹De mult Satana exercitând puterea lui invizibilă, a organizat pe popoarele pământului în națiuni, care putere lumească organizată e numită ca „pământul de acum”. Puterea și influența lui au fost întotdeauna vicioase, aspre, asupritoare și răutăcioase. De aceea Domnul le-a numit pe aceste puteri lumestești ca „feare”. Această organizație bestială e compusă din trei elemente principale: comercial, politic și bisericesc. Prin comerțul lumii Satana a ridicat pe puțini și a asuprit masele. Prin aripa politică a fearei el a înșelat pe oameni și a întărit legile în favoarea celor puțini, împotriva intereselor multimei. Prin linguișire, apelând la mândria ecclesiasticilor cari pretind să reprezinte pe Iehova, el a obținut control asupra lor. Elementul ecclesiastic, pios și înșelător, a reprezentat în chip fals pe Dumnezeu și a înșelat poporul. Ei le-au sfântit războaiele și le-au immortalizat, au învățat că puterile pământești sunt instituțiuni divine, și prin urmare guvernează cu drept divin; ei au blestămat numele sfânt a lui Dumnezeu, au asuprit pe oameni, și au îngreunat poverile și sarcinile lor dureroase.

²⁰Satana a sfidat pe Iehova, batjocorind cu răutate pe Isus și marele învățături despre împărăția lui, și a făcut religiunea adevărată un miros urât pentru nările oamenilor. El a cauzat orbirea oamenilor față de marele plan a lui Dumnezeu, și față de lumina glorioasă a lui Isus Christos ca să nu fie liberați din robie și asuprire.

²¹Până la un timp dat Dumnezeu nu s'a opus cursului răutăcios a lui Satana, ci i-a permis să-și urmeze calea și astfel să demonstreze deplin că el e cu totul stricat și răutăcios până la extrem.

²²Știind sfârșitul de la început, Dumnezeu așa a potrivit desvoltarea planului său încât să ajungă culmea la timpul potrivit. Dela început a fost scopul lui să stabilească un ceriu și pământ drept; adică, ambele puteri nevăzute și văzute să cărmuiască în dreptate, ca oamenii să poată fi eliberați de marele asupritor, și ca numele lui Iehova și a Fiului său iubit, Isus, să fie revindecate și adevărul întronat pentru totdeauna.

²³Dumnezeu s'a îngrijit pentru răscumpărarea omului, și trimise pe Fiul Său iubit pe pământ ca el să moară și prin urmare să pregătească prețul răscumpărării. În acest scop Dumnezeu scrie despre Fiul Său: „Și domnia [dreptății] este pusă pe umerii săi... și domnia lui și a păcii sale nu va avea sfârșit.”—Isaia 9:6, 9.

²⁴Când a fost pe pământ Isus reprezenta împărăția aceasta sfântă, pentru că el era Impăratul. Și de aceea el a zis către Farisei,

reprezentanții vizibili ai diavolului: „Impărăția lui Dumnezeu a ajuns la voi.”

¹⁹Isus pune Impărăția mai presus decât toate. El știe că la un timp dat afacerile între puterea diavolului și puterea dreptății se vor înăspri până la culme și că culmea va sosi atunci când vine el să-și ia mîreasa lui, Biserica. El a schițat atât de clar dovezile care vor fi aparente în timpul acestei culme sau crize încât membrii corpului său nu au nici un drept să stea la îndoială. El a arătat că atunci va fi ziua răsbunării lui Iehova, când Dumnezeu se ridică și sfărâmă pe asupritor și răutăcioasele lui ceruri și pămînt, liberează omenirea din robie, și stabilește ceruri noi și pămînt nou, și slăvește numele lui în mințile oamenilor.

²⁰Și acum iată ziua a sosit. Despre aceasta nu poate sta la îndoială nici un fiu credincios al lui Dumnezeu. Evidențele au fost date Bisericii, și prin biserică lumii, că Domnul e prezent; că el și-a luat marea Sa putere de domnie; că ziua lui Iehova a sosit; că criza sau culmea vîrstelor a sosit; și că lupta e în curs între organizația diavolului și între organizația Domnului; că Domnul își conduce armatele la o victorie sigură; că el va triumfa; că împărăția cerurilor e de față prin care binecuvîntările Messianice trebuie să vie omenirii.

²¹Aceasta e viziunea pe care Creștinul trebuie s'o țină înaintea minții sale; și după cum vede aranjamentele minunate el este pătruns de privilegiile acordate lui, și cu onoarea dată lui să fie unul dintre chemați și aleși; și el e neliniștit [îngrijat] să fie credincios.

²²Relativ la această zi, la datoriile și obligațiunile cari sunt puse asupra membrilor corpului, Isus le dă porunca: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul.”—Matei 24:14.

ARMATELE CE-I URMEAZĂ VICTORIOSULUI DOMN

²³Să ne facem o viziune mentală despre armatele din ceriu, cari urmează Domnului victorios. O divizie din această armată e nevăzută, compusă din sfinții credincioși cari au înviat. Cealaltă divizie e compusă din acei pe pămînt cari sunt chemați, cari sunt aleși, și cari sunt credincioși, urmînd pașii Conducătorului. Cei din urmă sunt acei pe cari Domnul i-a ales să-i fie mărturiile pe pămînt la timpul acesta. Acum a venit timpul în care Domnul este hotărît să sfărâme în bucăți sistemele răutăcioase ale lui Satana, vizibile și invizibile. Membrii bisericii pe pămînt ei nu fac această sfărîmare. Nu ei sunt acei cari vor lega pe Satana și vor distruge puterea lui. E Domnul acel care face acest lucru paternic. Dar El a hotărît să folosească și folosește mărturiile pe pămînt să facă de cunoscut aceste fapte

oamenilor în ordinea în care se desfășoară și progresează; și acei cari sunt mărturii sincere și credincioase vor sta triumfătoare cu Domnul domnilor și Impăratul împăraților în marea biruință finală.

²⁴Reprezenților credincioși Impăratului acum pe pămînt Iehova le zice prin profetul lui: „Am pus și cuvintele mele în gura ta.” Aceasta înseamnă revădit că Domnul a însărcinat pe membrii Bisericii lui pe pămînt să ducă vestea despre împărăția sa. Aceasta e adevărata datorie a fiecăruia, și acesta e scopul ființei lui aici. El dă fiecăruia deplină asigurare despre Cuvîntul lui ca să nu se teamă, zicînd: „Și te-am acoperit cu umbra mînei mele.” Aceasta înseamnă că puterea lui divină scutește și protejează ne fieceare dintre cei credincioși de puterea și forțele [reprezentanții] vrășmașului.

²⁵După cum vedem puterile întunericului și ale răului am putea spune cu siguranță, că Satana ar șterge dintr'odată pe toți membrii bisericii dacă Dumnezeu i-ar permite s'o facă. Dar din cauza promisiunii lui Iehova nici un creștin nu trebuie să se teamă. Acei cari sunt ascunși sub umbra mînilor lui Iehova ocupă o poziție de siguranță absolută.

²⁶Și cine sunt ei? Răspunsul este: acei cari iubesc pe Domnul cu iubire supremă. Și unde este iubire perfectă acolo nu este frică; și ca să fie iubire perfectă trebuie să fie neegoism, exprimat în mod perfect.

²⁷Aceasta înseamnă dar că acei cari vor dobîndi lupta trebuie să se uite pe sine; și determinați în iubirea și devoțiunea Domnului trebuie să se folosească pentru reprezentarea Domnului de toate puterile cu care sunt înzestrați, și să declare vestea lui împotriva tuturor întăriturilor răului cari îl inconjoară.

PLANTEZ CERUL ȘI ÎNTEMEIEZ PĂMÂNTUL

²⁸Să observă scopul urmărit de Iehova în folosindu-se astfel de biserică. El zice: „Ca să plantez cerul și să întemeiez pămîntul.” Cu alte cuvinte, e scopul lui acum să planteze cerurile cele noi și drepte și să așeze fundațiunile unui guvernament nou și drept pe pămînt; și în timp ce el duce aceasta la îndeplinire voința și scopul lui e că membrii Sionului, Biserica, să fie mărturiile sale și să vestească faptele lui oamenilor și națiunilor. Când acest lucru e îndeplinit, și darea de seamă să va fi scris, atunci Domnul va arăta celor din Sion, că toți oamenii pămîntului trebuie să știe cine sunt, și acestora le va zice: „Voi sunteți poporul meu.”

²⁹Pare rezonabil de a încheia că ultimii membri din corpul lui Christos pe pămînt, cari continuă credincioși până la sfârșit, trebuie să vină în mare prominență înaintea poporului. Aceasta va atrage asupra lor sâgeata înfocată a adversarului; dar de aceasta nu trebuie să se teamă.

³⁰Când Domnul Isus a fost pe pământ și s'a declarat liniștit dar totuși curajos ca Fiul lui Iehova, căruia Iehova i-a încredințat puterea să-l reprezinte, el a fost acuzat pe nedreptul că a spus un lucru vrednic de blestem.

³¹Din nou Domnul s'a întors; iar membrii cei vazuți ai picioarelor lui, lucrând ca reprezentanții lui Iehova, trebuie acum să declare răsunarea lui Dumnezeu, și trebuie să ducă vestea despre Impărat și împărăție. Ei trebuie să se însărcineze, în ochii poporului, ca reprezentând pe Impărat cu sinceritate. Aceasta nu e prin urmare, nici de cum neînțelept a încheia, că aceștia vor fi învinuți, ca Capul, vrednici de blestem.

³²Să nu descurajeze aceasta pe nimeni. Fiecare să-și țină mintea fixată la viziunea despre marele conflict [luptă] între ceriul și pământul vechiu și între ceriurile și pământul cel nou, pe care Domnul îl va stabili. Domnul ne-a arătat clar datoria noastră dându-ne porunca: „Cuvântați între popoare, Iehova domnește! Intemeiatu-s'a lumea și nu se va clăti: El popoarele cu dreptate le judecă.”—Psalm 96:10.

³³Cât de grațios Domnul s'a îngrijit ca tot poporul său să poată participa la îndeplinirea poruncii lui. El a făcut posibil pentru unii să vorbească publicului, pe când alții duc, celor cari voesc să audă, vestea tipărită. El a deschis calea pentru publicarea vestii lui în multe limbi ca să meargă la națiunile și popoarele pământului. Conform ocaziunilor noastre e și răspunderea noastră.

³⁴Onoarea de a reprezenta pe Domnul la acest timp nu e a doua după nimic; dar într'adevăr, ea este cu mult mai sus decât ori care alta acordată omului. Membrii cei din urmă ai bisericii stau pe vârful cel mai înalt al muntelui Pisga. Ei văd împărăția diavolului sfărâându-se. Ei văd pe Domnul Isus strămtorându-l victorios spre un colț. Ei știu că în curând Domnul va câștiga o victorie puternică, și înaintea marșului lui mareț vor cădea și se vor prăbuși cerurile vechi, pământul răutăcios și vechiurtondus de Satana, și în locul acestora se vor stabili ceriurile și pământul cel nou în cari va locui dreptatea.

³⁵Acești membri ultimi ai corpului lui Christos văd popoarele pământului oftând și

sbătându-se în chin de neliniște așteptând venirea liberării, deși nu știu cum vine. Acesta este privilegiul binecuvântat al membrilor lui Christos să declare popoarelor că aceasta este ziua răsunării Domnului, că Impăratul fericii e aici, că domnia lui a început; că Iehova este Dumnezeu, și Isus este Impăratul împărățiilor, și că Impărăția lui va aduce dorința fiecărui suflet.

³⁶Trezește-te, O, Sioane, trezește-te privilegiilor tale! Nimănui să nu-i slăbească mâinile acum! Să ne amintim de cuvintele lui Isus, că acel care pune mâna sa pe plug și uitându-se înapoi, nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu. (Luca 9:62) Domnul va onora cu cea mai mare onoare pe aceia cari vor învinge orice greutate și se vor desbrăca de formele de obiceiuri vechi și prin o alergare credincioasă, vor vesti că „Impărăția cerurilor s'a apropiat.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

Sunt datorile și obligațiile pe cari le pune Domnul asupra noastră obligatoare? Este lealitatea mentală tot ce ne cere Domnul? Prf. 1.

Cine e sigur că îngrijitorul bisericii va fi aici în anul 1925? Este vre-o cauza de ce cineva să întrerupă lucrul său pentru Domnul? Prf. 2.

Care ar trebui să fie răspunsul, ar trebui biserica marturisită că mai sunt câțiva ani de mărturie lumii? Prf. 3.

Ce va căuta să facă în fiecare zi urmașul credincios Domnului? Prf. 4.

Arată raporturile că acest an e an mai bun pentru lucrul câmpului decât anul trecut? Prf. 5.

În cine suni în ce să ne punem încrederea? Prf. 6.

Ce calități sunt mulțumite Domnului? Prf. 7-9.

Care e viziunea pe care toți ar trebui s'o vadă? Prf. 10, 11.

Cum a stăpânit Satana masele? Prf. 12-14.

A fost Iehova fără ajutor? Care e scopul lui Dumnezeu? Prf. 15, 16.

Ce a fost făcut ca o guvernare dreaptă să vină în putere? Prf. 17, 18.

Cum și-a arătat Isus interesele sale în acest aranjament? Prf. 19.

Ce timp important trăim noi acum? Prf. 20-22.

Ce sunt armatele urmând pe Domnul? Cine-i, care sfărâmă imperiul lui Satana în bucăți? Prf. 29.

Care e însemnarea textului nostru—Isaia 51:16? Prf. 24.

Cine sunt acei cari sunt sub umbra mâinei lui Iehova? Prf. 25-27.

Cum știm noi scopul lui Iehova către biserică? Prf. 28.

E probabil ca ultimii membri ai bisericii vor veni proeminenți? Dacă e așa, va însemna popularitate? Prf. 29-32.

Cum a îngrijit Domnul pentru păstrarea poruncii din Psalm 96:10? Prf. 33.

Apreciem noi onoarea pe care Domnul ne-o dă? Prf. 34.

De ce e privilegiul nostru să declarăm aceste adevăruri lumii? Prf. 35, 36.

Watch Tower, 15 Iulie 1924.

IN SERVICIUL LUI ISUS

Toate numai pentru Isus,
A lui e ființa mea.
Tot cuvântul, toată făpta;
Și ceasul și ziua mea.
Toate 's numai pentru Isus
Viața, puterea mea.

Mănele să-i facă voia,
Picioarele în calea Sa;
Ochii pe el să-l privească,

Cântându-i preamărirea.
Toate numai pentru Isus
Și să-i cânt preamărirea

De când eu privesc la Isus,
De alt ceva nu am gust.
Și în vedenii cerești surprins,
Când eu cânt către El sus.
Toate numai pentru Isus
Și să-i cânt preamărirea.

TEXTELE PENTRU ADUNARILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 3 SEPTEMBRIE

„Și vor fi accștia... *tesaurul meu*”—Malachi 3:17.

IN TEXTUL și contextul de aici, profetul lui Dumnezeu descrie pe o clasă de oameni favorizați în mod special de Iehova. În pieptarul înaltului preot israelitean erau așezate douăsprezece pietri prețioase. Aceste pietre erau așezate în aur, și strănse către efod cu niște lanțuri de aur. Peptarul care purta aceste pietre era legat sau așezat pe piept, acoperind inima, însemnând astfel că-i erau prețioase. Iar în pietrele acestea erau gravate numele celor douăsprezece semintii ale lui Israel.

În Apocalips se pictează o împărăție, simbolizată printr'un oraș sau cetate, ai cărei pereți de temelie erau lucrați în pietre sau juvaere prețioase. În mod deosebit această descriere reprezintă organizația Împărăției lui Dumnezeu. În corpul lui Christos, când va fi complect, în glorie, vor fi 144.000 de stele, sau de membrii preamăriți formând cu toții o familie împărătească peste care Isus Christos va avea poziția de Cap.

Profetia de mai sus pare a fixa timpul când această clasă de devotați vor fi căutați și preținși de Domnul; iar timpul acela este indicat a fi atunci când vine el să-și caute „Tezaurul său.” Aceasta acopere perioada de timp a prezenței a doua a Domnului când își așează Împărăția și începe domnia.

Condiția în care trebuie să ne găsim înainte de a fi socotiți membri din rândul acestora este aceea că trebuie să ne gândim la numele său și să ne temem [să fim devotați și constrânși să-l reverăm] pe Domnul, și să vorbim tare adeseaori unul altuia despre Domnul și bunul său plan. Oamenii vorbesc de multe ori unul altuia despre lucrurile care le sunt prețioase și le iubesc, iar mâinele le întrebuintează în direcția și pentru scopurile dictate de motivele care izvoresc din inimă. Aceștia se gândesc la Domnul, la Împărăția sa, la binecuvântările ce vor veni de la acestea; și adesea vorbesc ei unul altuia despre lucrurile acestea, iar Domnul îi aude, îi ascultă și-i binecuvintează cu zîmbetul aprobării sale.

Lămurit, deci textul acesta învață o devoțiune activă și neegoistă pentru Domnul și cauza sa; care vrea să zică, trebuie credincioșie multă pentru reprezentarea intereselor sale. Tot acesta este și scopul întrunirii lor. Subiectele lor sunt tot de această natură. Textul pictează o clasă a căror inimi sunt fixate asupra Domnului și-i sunt cu totul devotate. Despre aceștia Domnul ține o carte de amintire, și în ziua aceea [în decursul perioadei de timp când își pregătește tezaurul sau juvaerele] el ține seamă de acești credincioși și îi socotește ca și ai săi și-i binecuvintează. Acest text este spre încurajarea și îmbărbătarea aceloră cari nu numai sau întors spre

Domnul ci și îi servesc cu o voință și hotărîre nepregetătoare.

TEXTUL PENTRU 10 SEPTEMBRIE

„*Vom fi asemenea lui, fiindcă-l vom vedea după cum este*”—1 Ioan 3:2.

ISUS CHRISTOS, marele Împărat divin, este o ființă spirituală glorioasă. Niciodată ochiul omeneșc nu va putea vedea gloria și frumusețea resplendentă a lui Isus Christos. Saul din Tarsus a văzut lumina reflectată de glorie a sa, pe care el o descrie ca „o lumină din cer mai strălucitoare de cât a soarelui la amiază”; dar el n'a văzut pe Christosul glorios. Iehova a rezervat acea fericire pentru un număr mărginit al creațiilor sale.

Mintea reverențioasă privind mărimea creațiunii vizibile a lui Dumnezeu, și privind măreția și frumusețea ei, să umple cu o admirație și spaimă. Dar gloria lucrurilor nevăzute din cer sunt dincolo de visurile filozofiei omenești. Gloria Domnului Isus este asemenea aceleia a Creatorului tuturor; el e expresia și chipul ființei Tatălui.

Noi suntem copleșiți de mirare când auzim cuvintele Apostolului rostite prin inspirația Spiritului sfânt, că aceia care urmează Domnului vor fi asemenea lui și-l vor vedea așa după cum este. Ce inspirațiune și îndemn la credincioșie pentru Domnul! Credincioșia aceasta înseamnă o devoțiune neegoistă pentru Domnul și scopurile sale, în a fi un reprezentant loial, încercat și adevărat al Împărăției. Acesta e felul de credincioșie față de cauza dreptății care va fi răsplătită prin asemănarea lui Isus, locuind totdeauna cu el în casa vecinică nefăcută de mâini, în ceruri.

Când Isus era pe pământ, a spus: „Dela mine însumi nu pot face nimic. Nu voia mea o caut, ci voia Tatălui meu.” (Ioan 5:30) Era aceasta absolută devoțiune Tatălui său care i-a câștigat lui răsplata înălțării mai pre sus de orice putere și principate și orice nume cu care este cineva numit de către Tatăl.

Acei care vor fi din gloriosul corp al lui Christos trebuie să aibă și să arate, în timp de trăesc încă în această lume nelegiuită și stricată, tot așa un spirit de devoțiune pentru cauza lui Dumnezeu și a Regelui nostru. Aci trebuie să existe o iubire desăvârșită către Dumnezeu, care înseamnă o devoțiune neegoistă pentru el și cauza sa. „Cum acela a fost, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17); și dacă vom fi credincioși până la moarte, vom moșteni veșnic gloria sa.

TEXTUL PENTRU 17 SEPTEMBRIE

„*Mare va fi numele meu între popoare.*”—Malachi 1:11. Trad. originală.

PUTINI cugetă astăzi ceva despre numele lui Isus Christos, Împăratul. Națiunile sunt egoiste până la extrem. Factorii căr-

muitori ai națiunilor au făcut o conspirație în contra lui Iehova și a Unsului său. Dar nu peste mult timp Satana, marele înșelător al omenirii, va fi legat, și nu i-se va mai îngădui să amăgească popoarele. Atunci factorii cârmuitori egoiști vor fi desbrăcați de puterea lor. Cunoștința adevărului va umplea pământul într-o măsură atât de mare după cum apele acopăr fundul mării; și cu timpul tot omul, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor ajunge să cunoască că Iehova este Dumnezeu și Isus Christos este Răscumpărătorul omului și Regele regilor. Atunci „aduceși-vor aminte și se vor întoarce către Iehova toate marginile pământului, și se vor închina înaintea ta toate neamurile popoarelor. Căci a lui Iehova este împărăția, și el domnește peste popoare.”—Psalmul 22:28, 29.

Pe măsură ce popoarele pământului vor ajunge a cunoaște mărirea Domnului, bună-tatea și îndurarea lui, numele său va deveni mare înaintea lor. „Toate popoarele, pe care le-ai făcut, vor veni și se vor închina înaintea ta, Doamne, și vor mări numele tău.”—Psalmul 86:9.

Asociați cu marele Rege vor fi membrii familiei împărătești, adică 144.000 de ființe glorioase cari toate vor fi în chipul și asemănarea sa. Oamenii pe pământ cu timpul vor ști că cine sunt aceia; pentru că Iehova făgăduise să scrie o dare de seamă pentru ca să se știe cine sunt acei care au urmat lui Isus până la glorie. Iar vorbind despre acei care vor fi biruitori, Domnul zice: „Iată fi voi face ca să vie și să se închină înaintea picioarelor tale, și să cunoască că eu te-am iubit.”—Apocalips 3:9.

Făgăduințele acestea sunt tare prețioase și sunt cuvinte de încurajare date nouă pentru a ne induce la mai mare credincioșie. Expresiunea neegoistă a iubirii este: activitate, credincioșie, și loialitate. Iubirea este expresiunea desăvârșită a neegoismului.

Să bage fiecare de seamă ca el să fie credincios și loial Domnului și că motivele pentru acestea să fie iubire. Cel credincios va face totul ce poate pentru a reprezenta pe Rege, îngrijind bine de interesele împărăției sale; iar condițiunile acestea sunt puse la ușa intrării în glorie și în domnia arătată din textul nostru.

La război fii gata
Și să iei parte la luptă.
Înaintea mea Doamne
Și vorbă să îndreaptă.

Cu dragoste slăvește.
Să vestesc planul Tău.

TEXTUL PENTRU 24 SEPTEMBRIE

„Și el va sfărma pe cel apăsător.”—Psalmul 72:4.

CUVINTELE textului acesta ar trebui să aprindă focul în oasele și vinele fiecărui consacrat la activitate și serviciu pentru Impărat. Iar pentru un moment să luăm o privire mentală a stărilor desnădăjduite ale omenirii. „Feara” cu „pumnalul ei ghimpat” și „copitele potcovite”, a zdrobit pe popor, l-a lipsit de drepturile lui la libertate, l-a orbit față de adevăr și l-a călcat în noroiul pământului. Toate aceste lucruri se datoresc marelui apăsător, Satana, împotrivorul lui Dumnezeu și al tuturor cauzelor drepte. De multă vreme poporul se sbate în chinuri și dureri, dorind să fie mântuiți și scăpați; dară fiind orbiți de către apăsător, nu cunosc cum va veni aceea mântuire sau eliberare. Strigătele lor au ajuns în urechile Domnului.

Acum marele Impărat al mării și-a însușit puterea de domnie și a pornit lupta pentru zdrobirea tuturor puterilor rele. A sosit timpul când el va zdrobi pe apăsător și va ridica popoarele de pe umerii celui apăsător.

De aceea tot insul care iubește pe Domnul, și care are un interes iubitor pentru semenii săi, să-și dovedească acum iubirea și devoțiunea prin aceea că va vesti în chip neegoist și cu bucurie eliberarea oamenilor în curând, spunându-le că s'a apropiat împărăția cerurilor. Cum am putea să fim noi credincioși Domnului și cauzei sale fără a face cunoscut omenirii binecuvântările care stau tocmai înaintea? Domnul obligă și-i îndatorează pe urmașii săi să facă aceasta cunoscut. Dacă-l iubim îl vom asculta. — Matei 24:14; Ioan 14:15.

Impărăția Domnului în plin mers și acțiune va aduce dorința oricărei inimi cinstitice. Atunci poporul nu va mai fi orbit de acei care se înalță pe ei și se folosesc de metode și măsuri opresive. „El domnește prin puterea sa în etern, ochii săi privesc popoarele, ca să nu se înalțe răsculătorii. Binecuvântați popoarele pe Dumnezeul vostru, și faceți să se audă vocea laudei sale.”—Psalm 66:7, 8.

Acuma este timpul ca noi, acei care cunoaștem pe Domnul, să facem să se audă vocea laudei sale de către aceia care doresc vestea de eliberare a fericitei Impărății ce s'apropie.

Watch Tower 15 August 1924.

Și să fac voia Ta sfântă,
Ce-i viață de nou.

Și dăm al Tău spirit,
Ce l-ai avut Mel blând,
Iar iubirea mea ferbinte,
Altoră un dar dând.

CAPITOLUL VII ELIBERAREA ȘI ÎNĂLȚAREA BISERICII

Eliberarea bisericii aproape.— Ea va fi prevestitorul liberării întregii omenimi.— Data ei arată aproximativ.— Cum vor scăpa cei sfinți de ceea ce va veni asupra lumii.— Felul și forma și împrejurările eliberării ei finale.— Mai întâi eliberarea acelor, cari dorm în Christos.— Schimbarea membrilor vii ai bisericii.— Muri-vor? — Fericiti sunt morții, cari mor în Domnul de-acum.

„Mișcați-vă și ridicați capetele noastre pentru că s'a apropiat răscumpărarea noastră”—Luca 21:28

PRIN lumina profetiei am cercetat întâmplările minunate ale „secerișului” până la punctul lor culminant în timpul de mare strâmtorare: și dacă ne cugetăm la aceea, că în decursul perioadei acesteia pline de întâmplări sosește și timpul mult dorit pentru eliberarea și înălțarea Bisericii, atunci timpul, felul și forma precum și împrejurările eliberării aceleia sunt acum de cea mai mare însemnătate pentru fiii lui Dumnezeu.

Domnul nostru ne-a învățat, că îndată ce vom începe a vedea întâmplările secerișului, ne putem aștepta și la o îndeplinire repede a nădejdilor noastre mărețe. Și de aceea, văzând acum îngrămădindu-se semnele acestea, ne mișcăm și ne ridicăm capetele noastre și ne bucurăm în nădejdia fericirii.—ce are să urmeze. Căci dimineața sosește, deși o scurtă noapte de întunecare va interveni încă. Bucuria aceasta nu e egoistă: căci eliberarea și înălțarea Bisericii lui Christos va fi prevestitorul unei eliberări rezezi a întregului neam omenesc, de tirănia și asuprirea sclavismului celui mare, a Păcatului, de durere și tot felul de boale și de prinsoarea morții. „Căci știm că toată făptura suspină și este în dureri până acum... așteptând cu nerăbdare înfiarea, răscumpărarea [eliberarea] corpului nostru”—a „corpului lui Christos” (Romani 5:22, 23), căci după orânduiala lui Dumnezeu, întocmirea cea nouă a lucrurilor nu poate fi introdusă, până când Regele cel mare, Christosul întreg, capul și trupul, n'a ajuns pe deplin la putere.

Că eliberarea sfinților se va întâmpla nu mult timp după 1914 e clar, deoarece, cum vom vedea, eliberarea israelului trupesc se va întâmpla tot cam prin timpul acela, iar neamurilor infuriate li se va porunci liniște, și vor fi făcute a recunoaște pe Unsul lui Iehova. Tocmai la cât timp după 1914 vor fi glorificați cei din urmă membri vii ai corpului lui Christos, nu ne e spus direct; dar sigur e, aceasta nu se va întâmpla atâta vreme cât timp munca lor aici nu e terminată: nici nu putem presupune cuminte, că vor mai rămânea mult timp, după ce munca aceasta e îndeplinită. Având în minte cugetele acestea, putem socoti cam pe de aproape timpul eliberării lor.

Deși sunt semne lămurite că unii dintre membrii vii ai trupului lui Christos vor apuca timpul ivirii viscolului și întru câtva vor fi părtași ai suferințelor lui, sunt totuși și semne că nici unul din ei nu va trece până dincolo prin el. Cuvintele Domnului: „Veghiați dar în orice timp, rugându-vă să aveți putere, ca să scăpați de toate acestea ce au să fie” (Luca 21:36), pare că ar semnifica aceasta. Și totuși știm, că deja noi trecem prin începutul strâmtorărilor acestora [strâmtorările cari sunt în legătură cu punerea bisericii nominale la încercare], și că scăpăm, în timp ce în toate părțile mulți cad în rătăcire și necredință. Noi scăpăm nu așa că suntem ridicați și feriți de locul strâmtorării, ci așa că suntem sprijiniți, întăriți și apărați tocmai în mijlocul aceleia

prin Cuvântul Domnului, prin coiful și platoșa noastră. Deși recunoaștem că unii membri ai trupului vor putea să rămână în asemenea fel până la sfârșitul timpului de strâmtorare, și să treacă prin el tot, și totuși să scape de toate strâmtorările, totuși e clar, credem noi, că membrii trupului vor fi eliberați cu totul—vor fi ridicați la starea preamăririi înainte de ce vine partea cea mai grea a strâmtorării—care va veni după ce trupul e complet și ușa e închisă.

Deja cu ani înainte am văzut apropiindu-se viscolul. Oștile puternice se instruiază și se pregătesc pentru luptă și fiecare an ce urmează aduce înaintări mai însemnate spre ciocnirea proorocită. Totuși nu ne temem, cu toate că știm că în curând o nenorocire și strâmtorare neasemănat de mare va trebui să arunce toate legile și ordinea, în prăpastia anarhiei și a învâlmășelei; pentru că „Dumnezeu ne este scăpare și putere și ajutor cercat foarte în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar când pământul s'ar răsturna [intocmirile prezente ale societății se schimbă și ies din tâtâni], când munții [impărățiile] s'ar muta în inimile mării [poporului fără legi și fără frâu]; când apele sale ar vui și ar spumega [de vrajba partidelor ce se luptă], și munții [impărățiile] s'ar clăti [ar tremura de frică și nesigurăntă] de urgia ei [de amenințarea puterii poporului ce se ridică.]”—Psalm 46:1-3.

„El este fluviul [Cuvântul lui Dumnezeu, apa adevărului], ale cărui pâraie desfătează cetatea lui Dumnezeu [impărăția lui Dumnezeu, Biserica—chiar și în starea prezentă, nedesvoltată, înainte de înălțarea ei la putere și mărire], Templul locuințelor celui Preaînalt [Sanctuarul—Biserica, în care-i place a locui celui Preaînalt]. Dumnezeu este în mijlocul ei, nu se va clăti; Dumnezeu o va ajuta la revărsatul zorilor.”—Psalm 46:4, 5.

Tocmai în timpul prezent aflăm în cea mai mare măsură ajutorul acesta făgăduit în toate așa precum avem trebuință. Noi suntem primiți în încrederea Tatălui nostru ceresc, cunoaștem planurile sale, ne e asigurat darul și ajutorul Său și devenim chiar conlucrători cu el. Ajutorul acesta îl vom primi până la sfârșitul alergării noastre, și atunci vom fi ajutați și mai mult, fiind „schimbați” în clasa existenței mai înalte la care suntem chemați și către care ne facem drumul prin sânguință.

Cu toate că putem fi siguri că „schimbarea” aceasta a celor din urmă membri vii ai lui Christos nu se va întâmpla, până ce munca ce le e dată să-o îndeplinească în carne, nu e îndeplinită, totuși ne e spus, că nu peste mult, munca aceasta va fi treptat curmată, iar pe urmă încheiată definitiv, când „sosește noaptea, când nimenea nu poate lucra.” Și întunericul acestei „nopti” va fi alungat numai prin revărsarea zilei Mileniale. Când munca noastră e săvârșită și vine noaptea aceea întunecată, ne putem aștepta nu numai ca norii viscolului cel mare să fie mult mai întunecați ci să auzim și să simțim „vânturile” ce vin

cari își vor avea culmea într'un uragan sălbatic al pa-similor omenești—intr'un vârtej de strâmtorare mare. Atunci, isprăvindu-ne munca orânduită nouă, partea noastră va fi să așteptăm cu răbdare până va veni schimbarea noastră.—Efeseni 6:13.

⁹Cât timp va voi Domnul să lase pe sfinții săi—in ce privește munca sa—in starea aceasta, nu știm, totuși probabil destul de îndelung pentru a dobândi *deplină credință și răbdare*. Virtuțile acestea vor fi dezvoltate, încercate și manifestate cu desăvârșire. Proba aceasta a răbdării va fi examenul cel din urmă al bisericii. Atunci o va ajuta Dumnezeu „la revărsatul zorilor“ (Psalm 46:6), nu la zorile cari se vor revărsa asupra lumii la splendoarea înălțării sale cu Domnul său, ca soare al dreptății, ei la revărsatul zorilor *sale*, când va fi prefăcută cu chipul și asemănarea Domnului ei divin. Zorile ei vor premerge zorilor Mileniului.

¹⁰Că noaptea aceasta întunecoasă se apropie, observăm nu numai din Scripturi, ci și din semnele timpului amenințătoare și se pare că soarta bisericii, în ce privește cariera ei pământească, ar fi înfățișată prin scenele din urmă ale vieții lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul. [Vezi Volumul 2, pagina 225 până la 249] Tăierea capului lui Ioan și viscolul și carul de foc al lui Ilie, foarte probabil arată acte de violență contra celor din urmă membrii ai corpului lui Christos. Însă Sionul să nu se teamă: căci Dumnezeu e cu el și îl va ajuta: membrii lui s'au consacrat morții și privilegiul lor acum e, a-și arăta credința. „Nu este ucenic mai pe sus de Învățătorul, nici slugă mai pe sus decât Stăpânul său. Destul este ucenicului să fie ca învățătorul său, și sluga ca stăpânul său.“—Matei 10:24, 25.

¹¹„Babilonul cel mare“ sau „creștinismul“, probabil va face încercări de a se susține, când va vedea, cum își pierde puterea în politică, stăpânire preotească și superstie, și când va observa că munca răspândirii adevărului, poate să-i fie stricăcioasă sistemului său. Și aici probabil așa va fi, că clasa lui Ilie va insista din toate puterile a răspândi adevărul pentru care va suferi violență, și în felul acesta va trece la mărirea și va scăpa de partea cea mai grea a suferințelor ce vor veni—tocmai în învălmășeala aceea a luterurilor, când va începe a se simți, că trebuie luate urgente și desperate măsuri pentru a susține clădirea ce se elatină a creștinismului.

¹²Cu toate că timpul eliberării sau al schimbării celor din urmă membrii ai Corpului lui Christos nu ne e arătat exact, totuși ne e spus *aproximativ* [ca, pe de aproape], *ca arând loc puțin timp după ce se închide ușa* (Matei 25:10), după ce adevărul, pe care acum Babilonul îl privește de dușman al său și ca merit ai pricinii căderea, e lăsat și eumoseut în toate părțile și când „grindină“ în cea mai mare parte a pustiit adăpostul minciunii, și când ura și dușmănia arzătoare ce amenință acum adevărul e atârțată până la o împotrivire atât de puternică și de generală, încât să împiedece în mod efectiv orice înaintare în lățirea adevărului, la care sfinții lucrează acum. Dumnezeu va permite aceasta de îndată ce munca „sigilării“ celor aleși este săvârșită. Dar, oricare ar fi nenorocirea sau dezastrul ce iar apuca pe sfinți cât mai sunt încă în

carne, sau ar opri munca, care pentru ei e mâncare și beaură, s'o îndeplinească, să ne mângăem cu gândul că nu ne poate ajunge nimica fără privirea și învoirea Tatălui nostru, și că harul său pentru orice probă de credință și de răbdare, va fi destul pentru aceia cari îl iubesc, și în cari rămâne Cuvântul Său. Să ne ținăm dincolo de vâl și să fixăm ochiul credinței noastre asupra premiului înaltei chemări, ce l-a pregătit Dumnezeu pentru aceia, cari îl iubesc—pentru cei chemați, aleși și credincioși potrivit orânduelei sale.—Apocalips 17:14; Romani 8:28.

¹³Putând arăta cam pe de aproape, pe baza julecăței și a Scripturilor, timpul și împrejurările deplinei eliberări a bisericii, întrebarea cu privire la *felul și forma* preamăririi ei, va fi de un interes cu atât mai viu. Și iarăși ne întoarcem la mărgăritarul damnezeese, la Cuvântul lui spre a cerceta.

¹⁴Mai întâi Pavel declară: „Și noi vom fi schimbați [atât cei vii ca și cei morți]: pentru că trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace nemurire“, deoarece „trup și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrețunea să moștenească neputrețune.“ Și „schimbarea“ aceasta din murire la nemurire, ne asigură el, că nu se întâmplă prin o dezvoltare treptată, ci va fi într'o clipeală de ochiu—„într'un moment, într'o clipeală de ochiu, la cea din urmă trâmbiță“—care sună deja. (Vezi Volumul 2, cap. 5) —1 Corinteni 15:53, 50, 52.

¹⁵Mai departe, schimbarea se va produce în o anumită ordine. Unii vor fi preamăriți sau „schimbați“ mai întâi, și ceilalți după aceea. „Scumpă este în ochii Domnului moartea cucivșilor săi“ (Psalm 116:15): și chiar dacă mulți dintre ei au dormit timp îndelungat, totuși nu sunt uitați. Numele lor e scris în ceruri ca membri ai bisericii celor întâi născuți. Și ne spune, „că noi cei vii, cei care rămânem până la venirea Domnului, nu vom întrece nici decum pe cei adormiți.“ (1 Tesaloniceni 4:15) Aceia, cari dorm în Christos nu trebuie să aștepte dormind până când membrii cei vii și-au parcurs drumul lor, ci vor fi deșteptați îndată, ca cea dintâi faptă a Domnului nostru după ce își ia puterea de domnie. Și astfel membrii lui Christos, cari au dormit, vor intra mai întâi în glorie.

¹⁶Data exactă a deșteptării sfinților adormiți, nu ne e arătată direct, dar se poate lua sau apropia după parabola Domnului despre „un om de neam bun.“ După ce a primit împărăția și s'a reîntors, cel dintâi lucru al stăpânului [care reprezintă pe Domnul nostru Isus] a fost, că și-a tras socoteala cu slujitorii [Biserica sa] și a răsplătit pe slujitorii, cărora lea fost incredințat via pe timpul absenței sale. Și de oarece Apostolul ne spune, că mai întâi să va face socoteala cu cei adormiți sau morți în Christos, putem presupune, că aceștia și-au primit răsplata îndată ce Domnul după reîntoarcerea sa și-a luat puterea sa cea mare.

¹⁷A afla data când Domnul nostru a început să-și exercite puterea sa, înseamnă a afla timpul, când sfinții adormiți au fost deșteptați din somn la viață și mărire. Și pentru a face aceasta, n'avem decât să ne aducem aminte de paralela vârstelor jidovești și evanghelice. Privind înapoi spre simbol vedem că Domnul nostru în primăvara anului 33 d. Chr. sau

trei și jum. ani dela începutul secerișului iudevesc [29 d. Chr.] și-a luat și a exercitat în mod tipic puterea împărătească. (Vezi Matei 21:5-12) Și scopul acestui pas a fost de a marea un punct, o paralelă, în secerișul acesta, când de fapt slujba, puterea, și oficiul său regesc, în primăvara anului 1878, sau trei și jum. ani după o dona venire a Sa, care s'a întâmplat la începutul perioadei secerișului, în toamna anului 1874. Astfel anul 1878 fiind arătat ca data când Domnul nostru a început ași însuși puterea cea mare a sa, e natural a deduce, că atunci s'a început înființarea Impărăției sale, primul pas spre aceasta fiind eliberarea corpului Său, Biserica, din care membri adormiți să fie cei dintâi.

Și deoarece deșteptarea din somn a bisericii, va trebui să se întâmple oarecândva în decursul perioadei acesteia a „sfârșitului” sau „secerișului” (Apocalips 11:18), aflăm ca o concluzie [dovadă] foarte pozitivă și în deplină conțelegere cu întregul plan al lui Dumnezeu, că în primăvara anului 1878, toți sfinții apostoli și toți „biruitorii” veacului evanghelic sau creștinesc, cari dormiau în Christos, au fost deșteptati din somn în asemănarea Domnului lor. Și din motivul acesta presupunând că învierea lor acum e un fapt îndeplinit, și că prin urmare sunt prezenți pe pământ întocmai ca și Domnul lor, împrejurarea că noi nu-i vedem, nu e pedecă pentru credința noastră când ne cugetăm că ei acum, întocmai ca și Domnul lor, sunt spirite nevăzute înaintea oamenilor. Imprejurarea că sunt nevăzuți, că mormintele nu s'a văd deschise și goale, și că n'am văzut pe nimenea plecând din cimitire, nu e o obiecțiune pentru aceia cari au învățat ceea ce au să aștepte.—pentru aceia cari recunosc că Domnul nostru n'a lăsat nici o deschizătură în perețele odăiei, când a intrat și când a eșt, când ușile erau încuiate: pentru aceia cari se cugetă la faptul, că nimenea n'a văzut pe Mântuitorul când a înviat, decât câțiva puțini cărora li s'a arătat în mod minunat și deosebit, pentruca ei să poată fi martorii învierii sale: pentru cine își amintește că el a apărut în mai multe forme, toate *deosebite*, trupești, pentru a împiedeca, ca martorii aceștia să creadă că el ar mai fi trup, sau că vre-una dintre formele acestea ar fi corpul său măreț spiritual, aceia știu ce trebuie să aștepte. Cine își aduce aminte, că numai Saul din Tarsus a văzut corpul spiritual al lui Christos și anume prin o minune, până când alții în jurul lui nu l'au văzut, acela va recunoaște cu ușurință, că de oarece nu văd cu ochii lor trupești pe sfinții înviați, tot atât de puțin pot obiecționa contra învierii lor, ca și cum ar obiecționa că în decursul secerișului acestuia n'au văzut pe Domnul, și nicicând pe ingeri, cari în decursul întregului veac evanghelic au fost „spirite” „slujitoare”, trimiși spre slujbă pentru acei cari aveau să mostenească mântuirea.—Vezi Volumul 2, cap. 5.

10Credința noastră că împărăția a început a fi înființată sau a ajunge la putere în April 1878, se bazează tocmăi pe aceeași bază, ca și credința, că Domnul a venit în Octombrie 1874, și că tot atunci s'a început secerișul. Și deoarece biserica e împărăția, urmează că biserica tot-atunci a fost înălțată—„muntele [impărăția] casei Domnului” atunci a fost „înălțat peste toți munții [impărățiile] pământului” și atunci

s'a început munca judecării Babilonului, a creștinismului, și a tuturor sistemelor pământului, pentru detronarea și schimbarea lor.

20Nici nu e fără armonie că cea mai mare parte a Bisericii e de-acum înălțată, până când puțini dintre cei din urmă membri ai preoției împărătești încă „trăsesse și rămân”: căci precum am văzut, apostolul a profetizat tocmăi ordinea aceasta, și a fi printre aceștia din urmă, nu e o necinste: a fi cel din urmă dintre aceia nu e o favoare mai mică. Diferite părți ale Scripturii arată, că pentru aceștia, cei din urmă membri ai corpului dincoace de văl, este rezervată o muncă specială, atât de însemnată și tot așa de trebuincioasă, o parte din munca împărăției, ca aceea a membrilor preamăriti dincolo de văl. Până când Capul preamărit și membrii corpului aflători dincolo de văl, vor avea deplină supraveghere asupra schimbării celei mari ce e acum în curgere, concucerătorii ce sunt încă în trupuri, pe pământ, sunt uneltele împărăției, prin aceea că cu cuvântul, peana, cărți și tractate lătește „vestea cea mare de bucurie care va fi pentru tot poporul.” Ei vestese lumii vestea de binecuvântare a planului lui Dumnezeu, că timpul pentru îndeplinirea măreață a planului acestuia a sosit: și arătând nu numai timpul amenințător al strămtorării celei mari, ei și binecuvântările, cari vor urma de acolo, ca rezultat al înființării împărăției lui Dumnezeu pe pământ. O muncă mare și însemnată li s'a dat deci membrilor rămași aici: de fapt e munca împărăției și însoțită asemenea de bucuriile și binecuvântările ce vor urma. Cu toate că acum sunt încă în trup, și prin jertfire de sine urmăresc munca orânduită, aceștia de pe acum intră și ajung în bucuria Domnului lor—in bucuria unei depline aprecieri a planului lui Dumnezeu și a privilegiului, de a conlucra la planul acesta și în legătură cu Domnul și Răscum-părătorul lor, de a dăruia viață de veci și binecuvântare tuturor neamurilor pământului.

21Despre ei și misiunea lor, a prorocit lămurit profetul Isaia (52:7) ca despre „picioarele”, sau cei din urmă membri în carne ai corpului lui Christos, când zice: „Cât de frumoase sunt pe munti [impărății] *picioarele celui* ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce face să se audă mântuirea [eliberarea], celui ce zice către Sion: Dumnezeuul tău domnește! [Impărăția lui Christos, care mai întâi va aduce eliberarea Sionului și în sfârșit a întregii făpturi suspinătoare, s'a început]. Vocea custozilor tăi! ei înalță vocea, ei cântă cu toți: căci văd ochiu către ochiu, că Iehova s'a întors în Sion.”

22Sărmane „picioare” zdrobite, cari acum sunt disprețuite din partea oamenilor, nimenea altul, decât voi apreciați pe deplin privilegiul vostru mare. Nimenea altul nu poate să pretuiască bucuria, că n'aveți voi prin vestirea adevărului prezent, zicând către Sion, că timpul înființării împărăției a sosit, și explicați că împărăția cea dreaptă a lui „Michael”, care va binecuvânta toate neamurile pământului, va fi introdusă în curând. Totuși chiar și dacă sunt disprețuite de oameni „picioarele” lui Christos și misiunea lor prezentă e mult prețuită dincolo de văl—foarte prețuită din partea megărilor preamăriti ai corpului și din partea Capului lor măreț, care e gata să măr-

turisească pe astfel de credincioși în fața Tatălui și a sfinților îngeri.

²⁶Inscrierea „picioarelor”, care nu e o parte neînsemnată a muncii Impărăției, va fi îndeplinită. Cu toate că vestea lor cei mai mulți o vor uri și disprețui, și din partea lumii vor fi priviți ca nerozi pentru Christos—precum s'a întâmplat cu toți slujitorii *credincioși* în decursul veacului creștinesc—totuși, înainte de ce sunt „schimbați” și uniți dincolo de vâl cu membrii proamărțiți, ca împuterniciți ai împărăției, ei vor lăsa urme și dovezi despre ea și despre munca ei prezentă și viitoare, care vor fi de mare însemnată pentru lume și pentru credincioșii nedesvoltați și împovărați cu grijele lumesti, cari deși sunt consacrați lui Dumnezeu, neglijează ca așa să alerge ca să obțină răsplata de „biruitori.”

²⁷Și să nu uităm, că toți acei ce aparțin „picioarelor” în felul acesta vor fi părtași în răspândirea vestii acesteia de bucurie și vor striga către Sion: „Dumnezeul tău domnește!” Impărăția lui Christos a început! Și toți acei ce sunt păzitori adevărați, toți pot vedea lămurit ca un om, și pot cânta împreună cântarea cea nouă a lui Moise și a Mieluselului—cântarea Restornerii, pe care Moise ca „o umbră a bucuriilor viitoare a învățat-o atât de lămurit prin legile sale, e și mai lămurită arătată de Mielusel, precum spune Testamentul nou, zicând: „Drepte și adevărate sunt căile Tale.” „Toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta.”—Apocalips 15:3, 4.

²⁸Cei ce se țin de clasa „picioarelor” vor trece unul câte unul din starea prezentă, în care cu toate că adeseori au fost oboșiți și răniți, totuși au fost pururea veseli de cealaltă parte a vălului—„într'un moment, într'o clipă de ochiu vor fi schimbați”, din murire spre nemurire, din slăbiciune spre putere, din neînște spre proamărire, din stare omenească la cea cerească, din corp omenească la corp spiritual. *Munca* lor însă nu va încheia cu schimbarea aceasta: căci toți ei ce vor fi aflați vrednici de schimbarea aceasta, dincoace de vâl, îndată ce trec dincolo sunt puși în slujba împărăției. Numai greutatea și năcazurile vor încheia cu schimbarea aceasta.—„Se vor răpauza de ostenelele lor, dar lucrurile lor urmează cu dansii.”—Apocalips 14:13.

²⁹„Schimbarea” membrilor „picioare” îi va transpune în aceeași mărime și putere ca și pe membrii cari au dormit. Vor fi despărțiți de stările pământești, pentru a fi „împreună cu Domnul în aer”—în ținuturile domniei spirituale ale lumii. Precum am arătat¹ „aerul” amintit aici simbolizează *stăpânire* sau putere *spirituală*. Satana, de mult a deținut poziția „domniei stăpânirii aerului” (Efeseni 2:2), și ca conlucrători și tovarăși ai săi a făcut pe mulți din Babilonul cel mare care în urma greșelilor orbitoare ale Satanei credeau, că fac slujbă lui Dumnezeu. Dar la timpul său „domniei stăpânirii aerului” va fi legat și nu va mai putea însela pe nimeni iar cerurile prezente, marele sistem anticristic, va trece cu demnitate mare, iar domnia cel nou al stăpânirii aerului, adevăratul domniitor spiritual, Isus Christos, va prelua stăpânirea și va înființa „cerul cel nou.” În puterea sau „stăpânirea” aceasta a „aerului” va uni cu sine pe

mireasa sa, pe „biruitorii” veacului evanghelic. Astfel „cerurile cele nouă” vor înlocui puterile prezente ale aerului.

³⁰Dar, trebuie oare să moară toți?—anume aceia, cari aparțin „picioarelor” cari trăseseră și viețuiesc aici până la prezenta Domnului? Da: ei toți sunt consacrați până la moarte; și despre ei e scris anume că toți trebuie să moară, și nici o parte a Scripturii nu e în contradicție cu ideea aceasta. Domnul zice prin profetul: „Sunteți zei, din fii ai celui Prea-Înalt sunteți voi toți; dar, ca tot omul veți muri, și ca unul din: mai mari veți cădea.”—Psalm 82:6-7.

³¹Cuvântul tradus aici prin „unul din mai mari” însemnează conducător sau căpetenie. Adam și Isus au fost cei doi „mai mari” sau căpetenii, la cari se referă aici. Amândoi au murit, însă din diferite motive. Adam pentru păcatul său propriu, Isus ca jertfă de bună voie pentru păcatele lumii. Însă toți membrii biriciei sunt răscumpărați prin jertfa sa de sub blestemul păcatului lui Adam și de asemenea sunt *socotiți* ca liberi de peleașă morții orânduită pentru păcatul lui, pentru a se putea jertfi cu Christos. Pentru jertfa aceasta împreună cu Christos, moartea lor e scumpă în ochii lui Dumnezeu. (Psalm 116:15) Membrii corpului lui Christos când mor, sunt socotiți ca „morți în Christos” ca „în asemănarea morții sale.” Ei cad ca unul dintre mai mari—nu ca cel dintâi, ci ca al doilea Adam, ca membri ai corpului lui Christos, prin aceea că umplu cu totul lipsurile suferințelor lui Christos.—Coloseni 1:24.

³²Cumcă numirea de „zei” puternici, în locul acesta e folosită cu privire la toți fii celui Prea-Înalt, cari vor fi moștenitorii lui Isus Christos, moștenitori tuturor lucrurilor, e arătat lămurit de către Domnul prin referire cu privire la aceasta.—Ioan 10:34-36.

³³„Toți ca omul veți muri”; dar „iată taină vă spun: nu toți vom adormi.” A muri e un lucru, a „adormi”, sau a rămânea în adormire e cu totul altceva. E deci scopul lui Dumnezeu, că toți cuvioșii trebuie să moară, însă nu toți vor adormi. Domnul nostru muri și apoi dormi până a treia zi, când îl deșteptă Tatăl. Pavel și ceilalți apostoli muriră și astfel „adormiră” pentru a se odihni după muncă și osteneală, pentru „a dormi în Isus” și a aștepta învierea mult dorită și partea făgăduită în împărăție la venirea a doua a Domnului. Prin urmare, când timpul înființării împărăției a sosit, a sosit și timpul deșteptării din somnul de moarte. Pentru ce să mai țină așteptarea și somnul *dupăce* Domnul e prezent și timpul înființării împărăției sale a sosit? Nu mai e nici un motiv, și de aceea credem că nu mai „dorm” ei au înviat și sunt cu Domnul și în asemănarea lui. Și dacă nu mai e necesar să rămână în somnul de moarte, atunci nici nu mai e necesar ca vre-unul dintre sfinții cari mor acum în timpul acesta al *prezentei* Domnului și al înființării împărăției sale, să mai „adoarmă” sau să *astepte în moarte* o înviere ce ar urma mai într'un târziu. Nu, laudat fie Domnul, Dătătorul de viață e aici, și dela 1878, de când și-a însușit puterea sa cea mare și de când a început stăpânirea sa, nici unul din membri săi n'are nevoie să aștepte. Pentru aceea pentru toți cari aparțin „picioarelor” și cari mor dela data aceasta începând, momentul morții e momentul

¹ Vezi volumul I, pagina 326.

schimbărei. Ei mor ca oameni, însă în *clipca* cea de *ochiu* devin și ei ca Domnul lor, spirite preamărite. Ei sunt răpiți de la starea pământească pentru a fi totdeauna cu Domnul—„în aer”, în mărire și putere împărătească.

²¹Numai după ce Domnul nostru a îndeplinit jertfa fapturii sale omenești, și după ce a înviat din morți, schimbat în ființă spirituală, a fost că zise: „Datumi-s'a orice putere în cer și pe pământ.” (Matei 28:18) Și nu până când vor urma toți membrii lui Christos pilda Capului, și au îndeplinit jertfa lor, în moarte, va fi Christosul—complet cu desăvârșire și îmbrăcat cu putere pentru munca cea mare a restaurării tuturor lucrurilor.

²²Având în vedere lucrurile acestea, ce pline de însemnătate sunt cuvintele: „Fericiti morți, care mor în Domnul *de acum*, așa zice spiritul, că se vor repausa de ostenețele lor: căci lucrurile lor urmează cu dănsii.” (Apocalips 14:13) Nici într'un loc în Scripturi nu e înfățișată moartea ca o binecuvântare, afară de cazul acesta: și aici e mărginită într'un chip deosebit și aplicabilă în marginile unui timp fix—„de acum.” Și chiar și atunci să se observe, numai pentru o clasă deosebită e fericire, anume „*pentru morții, cari mor.*” Expresiunea aceasta nu trebuie privită ca o greșală, ci ca o descriere foarte hotărâtă a puținilor, pentru cari moartea e fericire. Clasa aceasta e „picioarele Vestitorului.” Și precum am arătat fiecare membru al corpului lui Christos trebuie să-și îndeplinească jertfa sa în moarte faptică.

²³Numai aceștia sunt *morții*, cari mor. Ei din partea lui Dumnezeu sunt *socotiți ca morți* (Romani 6:3-6) și sunt îndrumați a se socoti de atari sau a ține la aceea: „Socotiți-vă morți pentru păcat.” Despre nici un alt om mort nu putem zice, că moare, decât numai despre clasa aceasta a morților, cari trebuie să-și sfârșească cariera în moarte faptică.

²⁴Astfel, Dumnezeu va ajuta Sionului la revărsatul zorilor dimineții lui—la revărsatul măreței zile de veci a triumfului lui Christos. Astfel îl ajută el deja. Sfinții unul după altul devin acum neobservați lumii, schimbați și trec în ceata bisericii triumfătoare: și aceia, cari rămân până la urmă, vestesc evanghelia cea veșnică, până se închide „ușa” și se sfârșete tot prilejul pentru muncă. După acea ei „*stau*” cu credință și răbdare și așteaptă schimbarea și primirea ca bucurie ori și în ce formă iar plăcea lui Dumnezeu, a le săvârși eliberarea lor. Astfel vor fi scăpați de vârtejul cel mare, ce va urma.—Psalmi 91:7.

²⁵Și dacă timpul de străntorare merge înainte, natural că trebuie să așteptăm, ca biserica adevărată în starea sa prezentă, în clasa lui Ilie și a lui Ioan, să-și peardă din înrăurire și multime, iar a lui Christos cel preamărit, a aceluiași corp dincolo de vâl, precum a arătat în mod profetic Ioan Botezătorul, să crească.—Ioan 3:30.

DORINȚA ARZĂTOARE

Din depărtări zări-i Doamne tronul Tău.
Cu drag mi-ai trimite inima spre el.
Viața-mă pământească bucuros o închii,
Cu totul ție Tatăl luminei.

A fost atât de dulce ce în spirit văzui!
Tu ești atât de bun, lumina-ți-e prea frumoasă!

Pe tronul acesta prealuminat
De-aș ședeă cândva cu tine pe veci!

Acum sunt fericit, că-ți văzui orașul.
Și fără odihnă doresc să-l ajung;
Și străzile sale aurii luminate,
Eu totdeauna să le privesc.

INTREBARI BEREANE

Atunci prin lumina profetiei locul nostru prezent în „Seceratul” vârstei Evanghelice, care sunt acum punctele principale de interes pentru sfinți? § 1.

La care timp ne-a învățat Domnul că noi să ne „ridicăm capurile și să ne bucurăm?” E aceasta bucurie egoistă? § 2.

Care sunt cele două cugete cu ajutorul cărora putem să aproximativăm timpul eliberării noastre? § 3.

Ce însemnătate au cuvintele Domnului, „Vegheați ca să fiți afiați vrednici să scăpați de aceste lucruri?” În ce sens scapă sfinții în actualul timp de străntorare asupra bisericilor și asupra lumii? Totuși, ce este prezenta noastră speranță și așteptare de a scăpa de părțile mai aspre ale mării străntorări? § 4.

Față de tulburările și sguuirile prezente, care e poziția bisericii, zugrăvită atât de lămurit de profet în Psalmul 46:1-5. Explică cu deamănuntul, § 4, 5.

În ce chip primesc sfinții făgăduitul ajutor dela Dumnezeu în timpul de acum? § 6.

Deși suntem absoluți siguri că „schimbarea” nu va veni până ce lucrul incredințat nu l-am îndeplinit, în ce chip arată Scripturile că lucrul acesta va fi prescurtat? Când lucrul e împrăvit, care va fi partea noastră după aceea? § 7.

Cât timp se poate aștepta biserica să steie în starea de neocupatie forțată? Care va fi încercarea din urmă a bisericii? Care e definiția între dimineța Bisericii și dimineța Milenială? § 8.

Prin a căror doi profeti este ilustrată experiența finală soarta bisericii adevărate, în ce privește cariera ei pământească? § 9.

De ce argument probabil se va folosi Babilonul cel Mare pentru oprirea *adevărului prezent*? Și care vor fi experiențele antitipului Ilie? § 10.

Care este timpul *aproximativ* când ultimii membri ai bisericii vor fi „schimbați”? Care să fie cugetele de mângâiere și îmbărbătare în timpurile de încercare ale credinței și răbdării? § 11.

Ce declarație face Pavel privitor la *felul* „schimbării bisericii”? (1 Corinteni 15:53, 52). § 12, 13.

Care este ordinea în care membrii corpului Domnului vor fi „schimbați”? Vor fi sfinții în viață „schimbați” înaintea aceluia cari au murit în decursul vârstei evanghelice? § 14.

Este arătată data exactă a deșteptării sfinților în Scripturi? Ce spune Sf. Pavel despre aceia cari vor fi cei dintâi cu cari se va trage socoteala? § 15.

Judecând din cele premergătoare, care altă dată următoare trebuie să fie stabilită? Ce arată paralela cu privire la timpul când Domnul începuse să-și exerceite puterea regească? Indată după însușirea puterii sale mari, pentru ce scop o va întrebuința el prima dată? § 16.

Este concluzia aceasta neînțeleaptă pentru faptul că noi nu vedem pe nici unul din sfinți deșteptati? § 17.

Pe ce se bazează credința noastră că Împărăția a început să ia ființă în April 1878? § 18.

Este faptul acesta în contradicție cu faptul că majoritatea bisericii este înălțată iar alții mai sunt încă în viață și rămân? De ce pare necesar ca unii din ultimii membri să rămână pentru un timp dincoace de vâl? § 19.

În ce chip sunt arătate membrele „picioare”, cu vetea lor, de profetul Isaia? § 20.

Deși sunt disprețuiți de oameni, cum sunt sârmanele „picioare” zdrobite socotite de Domnul și tovarășii lor preamăriti de dincolo de vâl? § 21.

Ce cugete ar trebui să ne inspire inimile și să ne oțelească energiile, pentru vestirea vestei noastre, urată de lume și în general disprețuită? § 22.

Care este fericitul privilegiu al tuturor cari cu adevărat sunt din clasa „picioare”, în ce privește munca lor prezentă și bucuriile comune? § 23.

Va înecata lucrul ultimilor membri cu „schimbarea” lor? (Apocalips 14:13). § 24.

Ce va însemna a fi răpit în aer și a fi cu Domnul împreună?

Cine a fost „domnitorul puterii aerului”? Ce va experiența el, și cine-i va lua domnia? § 25.

Trbuie ca toate membrele „piciorare” să *moară*? Citește dovezile scripturistice pentru aceasta? § 26.

La cine se referă Psalmul 82:6, și la cine se referă „cei morți”? Ca și care din acești doi „mari” vor *cadea* membrele corpului lui Christos? § 27.

La cine să apellăm experții: „Zei sunteți”? § 28.

Este vreo deosebire între *moarte* și *adormire*? Cât timp a stat Domnul Isus *adormit*? Cât timp au dormit Apostolii? Este vre-un motiv bun pentru continuarea lor să *doarmă* după reînvierea Domnului? Este necesar pentru membrii vii, care

acuma mor, să aștepte în moarte o înviere cândva mai târziu? § 29.

Când a declarat Domnul nostru că i-s'a dat „toată puterea în cer și pe pământ”? Când va fi Christosul imputernicit pentru marea operă a restaurării? § 30.

Care e singurul loc în Scripturi unde *moartea* se învață a fi o *binecuvântare*? § 31.

Nu mai cine sunt „morții, care mor”? § 32.

Ce sunt prezentele experiențe ale sfinților, ale celor care mor și ale celor care rămân? § 33, 34.

Pe măsura ce timpul de strămtorare să apropie, putem să așteptăm că Biserica să crească sau să scadă în *număr* și *influență*? § 35.

CREATURA NOUĂ

INTREBARE: Privitor la creatura nouă la vremea conceperei sale, ar fi acesta oare gândul cuvenit, corect exprimat, adică: că la timpul consacării, acela care se consacrează jertfește lui Dumnezeu toate facultățile sale, incluziv voința, mintea și inima sa, și dacă Isus atribuie acestuia propriile sale merite și îl prezintă lui Iehova, și dacă Dumnezeu îl recunoaște și îi dăruiește spiritul sfânt, predându-i înapoi acestei noi făpturi toate facultățile jertfite de creatura cea veche, incluziv voința mintea și inima sa?

Răspuns: Nu, acesta n'ar fi gândul cuvenit, nefiind nici corect exprimat. O ilustrare practică poate ajuta la înțelegerea acestei chestiuni. Pentru acest scop luăm o persoană imaginară pe care o numim Ion. El posedă un organism sănătos, posedând ceea ce se numește o minte sănătoasă, o voință fermă și o inimă cinstită. Totuși el umblă pe calea lumii. Ce înțelegem prin acești termeni — minte, voință și inimă?

„**Mintea** este acea facultate a ființei prin care căutăm fapte și ajungem la concluzie. **Voința** este acea facultate a unei ființe prin care această determină de a face sau nu un anumit lucru; iar dacă în mintea sa este convins de calea nimerită, el vrea să acționeze, și acționează în conformitate. Prin inimă se înțelege acea facultate a ființei care induce la acțiune. Este reședința motivelor și a afecțiunilor.

Ion și-a întrebuințat mintea pentru așezarea cercetării științifice, urmând calea evoluției omenești. Hotărîrea sa este să încerce a se înălța, înălțând și rasa omenească prin procesul evoluției sale. Adevăratul său motiv însă este să strălucească printre oameni ca un mare binefăcător al lor, creându-și astfel un mare nume. El nu are cunoștință de planurile lui Dumnezeu. În cursul timpului el începe să-și cântărească teoriile, nefiind satisfăcut de ele. El aude de intențiile lui Dumnezeu pentru salvarea omului prin Isus Christos. Aceasta răstoarnă toate teoriile sale despre evoluție. El începe să cerceteze întrebuințându-și mintea în acest scop. El ajunge la concluzia că această teo-

rie a evoluției trebuie să fie falsă. El își dă seama că este un păcătos, născut ca atare și că are nevoie de un Mântuitor. Acum el și-a schimbat vederile, și această e ceea ce înseamnă **intoarcere**, pocăință. El se hotărăște să-și schimbe calea și și-o schimbă căutând pe Dumnezeu. Aceasta se numește **convertire**. Până la aceste punct el și-a întrebuințat **mintea** spre a se asigura de aceste fapte care i-au schimbat concluziile; acum însă își întrebuințează **voința** spre a urma o cale diferită. El este atras de Isus. Tot astfel și de Tatăl. (Ioan 6:44) El este însă neștiutor de ceea ce trebuie să facă, dar căutând pe Domnul începe să studieze Biblia și primește instrucțiuni asupra ei de la alții. El aude că este îndepărtat de Dumnezeu din cauza păcatului primului său strămoș Adam. El dorește să revie la armonie cu Dumnezeu. El aude dela Isus că „nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine; eu sunt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14:16) El începe să cerceteze calea de apropiere de Iehova. Isus îi spune: „Șezi jos și socotește costul.” Ion se străduiește acum să se asigure de cost. El își întrebuințează mintea spre a lua și alte cunoștinți, mai departe; această cunoștință îi vine din cuvântul lui Isus: „Dacă vrea cineva dintre voi să vie după mine, atunci să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să mă urmeze.” (Matei 16:24) Această negare de sine înseamnă propria sa predare; și alte cuvinte deplină consacrare și predare necondiționată a eului propriu în mâna Domnului. Voința lui Ion acționează acum și el spune: „Sunt hotărît să fac ce voește Domnul, de aceea mă predau definitiv în mâinile sale.” Aci el își întrebuințează **facultatea** sa de **voință**, făcând acest pas de consacrare necondiționată. El procedă astfel pentru că crezu că Isus este Mântuitorul său, care murise pentru al salva din păcate, și că prin credință și ascultarea sa față de Domnul el poate fi mântuit.

„Din cauza credinței lui Ion, dovedită acum prin această predare necondiționată a ființei sale, Isus îi atribuie propriile sale merite rezultând din sacrificiul Domnului nostru:

adică, valoarea unei vieți omenești perfecte, pe care o depuse lui Iehova atunci când s'a înălțat, spre a fi întrebuintată dealungul epocii evangheliei ca bază de justificare a tuturor cari vin la Dumnezeu prin el. Isus îl prezintă acum pe Ion Tatălui, atribuindu-i propriul său merit. Din cauza deplinei supăneri a lui Ion, bazată pe credința în meritul lui Christos ca Mântuitorul său, și din cauza meritului dăruit de Isus, Iehova, în clip judicios determină că Ion este drept; de aceea este recunoscut de el.

7Cei trei pași spre acest punct sunt următorii dovediți prin textele din Sf. Scriptură: Primul pas este credința după regula arătată de Sf. Pavel în Romani 4:20-25 și 5:9. Al doilea pas este darul meritului lui Christos. Meritul este în sângele vărsat. (Romani 5:9) Al treilea pas este actul justificărei, pe care îl performă Iehova. „Dumnezeu este acela care îndreptează.” (Romani 8:33) Fiecare ființă care este recunoscută, și justificată în față lui Iehova, este îndreptățită la viață. De aci, din momentul recunoașterii sale, Ion fu îndreptățit să trăiască ca ființă omenească. **Acest drept de a trăi pe pământ ca ființă omenească, asta este ceea ce el jertfește REALMENTE.** El fu de acord la aceasta înainte de a fi fost recunoscut. Când se predă necondiționat lui Iehova asta fu o învoială între părți de a face orice va dori Iehova ca el să facă. Termenii și condițiile justificărei sale sunt lămurit corpinse în cuvintele Domnului: „Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; dar cine va fi perdut sufletul său pentru mine, îl va afla.” —Matei 16:25.

8Cu' alte cuvinte, Ion era sigur că va muri ca ființă omenească din cauza imperfecțiilor moștenite. Dacă era vorba să trăiască, atunci Iehova trebuia să-i asigura dreptul acesta; și dacă, din proprie voință el ar vroia să piardă acest drept de a trăi ca om, după ce dreptul acesta i-a fost asigurat prin sacrificiu, atunci el ar găsi dreptul de a trăi pe un plan mai înalt, adică pe treapta divină.

9Justificarea lui Isus avu scopul—singurul de altfel—de a-l face capabil de a deveni parte din sacrificiu Domnului nostru. Acesta este singurul scop de justificare în timpul Evangheliei. De ce să fie el justificat de loc dacă prin această justificare el pierde acest drept de viață care rezultă din justificare atât timp cât este vorba de sfera omenească? Răspunsul este că nici un sacrificiu care este imperfect, nu este acceptat de Iehova. Ion este făcut perfect și socotit astfel față de Dumnezeu, prin meritul lui Isus Christos, ca astfel să poată deveni un sacrificiu acceptabil, din trupul lui Christos.

10Iehova îl concepe acum pe Ion prin propria sa voință, prin Cuvântul său adevărat, făcându-i enorma și prețioasa făgăduință.

că va fi părtaș al naturii divine. (Iacob 1:18; 2 Petru 1:3, 4) Prin aceasta el este introdus în corpul lui Christos. Fiind în Christos el este acum o „creatură nouă iar cele vechi au trecut; iată toate s'au făcut noi.”—2 Corinteni 5:17.

11Ca Ion să poată deveni o creatură nouă, trebuie să facă un legământ cu Iehova prin sacrificiu. Cuvântul legământ înseamnă contract. El nu putea face singur un contract deoarece era imperfect. Dumnezeu n'ar fi vrut să facă un contract cu o creatură imperfectă, fără intervenția lui Isus, Marele Preot, care era apărătorul contractorului incapabil. Partea lui Ion în contract însemna deplina credință în sângele lui Isus și o pre-dare deplină și necondiționată a ființei sale. Ca să poată fi primit de Iehova, Isus ca apărătorul său, garantează pentru dânsul, atribuindu-i propriile sale merite și prezentându-l Tatălui. Partea Tatălui în contract este să-i dea lui Ion ceea ce i-a făgăduit, adică asigurarea că va face parte din trupul divin al lui Christos, cu condiția ca el [Ion] să-și îndeplinească obligația contractată de a fi credincios până la moarte. Iar când vine vremea de a aduna toți sfinții în jurul lui Iehova, acesta spune: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.”—Psalm 50:5.

12Prin acest sacrificiu, Ion nu și-a jertfit nici voința, nici mintea, nici inima sa: căci a sacrificia un lucru înseamnă a te despărți de el completamente, fără speranță de recăștigare. El însă reținu aceste facultăți ale sale, fiind de acord de a le întrebuinta în felul dorit de Iehova. Acum începe să-și întrebuinteze mintea, pe care Dumnezeu a luminat-o prin puterea sfântului său spirit, spre cercetarea lucrurilor adânci din Cuvântul Domnului, ca să se poată asigura despre dorința Domnului. (1 Corinteni 2:10, 11; Romani 12:2) Tot cercetând Cuvântul Domnului și fiind preocupat de problemele aparținând planului divin, Dumnezeu îi descopere buna și perfectă sa voință.

13Voința Domnului este legea pentru oameni. Ion își întrebuintează propria sa voință, sau facultatea de hotărîre spre a face ceea ce crede el că este voința Domnului față de dânsul. De acum înainte motivele sale sunt de a preamări pe Domnul și de a face bine tuturor împrejur, cum are putință și ocaziuni. Afecțiunile sale să îndrăgostesc în lucrurile de dincolo și nu în cele de dincoace, pământești. Astfel el și-a schimbat inima. Comoara ce-o posedă acum, după cum spune Sf. Pavel, se află într'un vas de lut. Organismul său este un trup din carne. Voința sa este de a aduce carnea să facă voința Domnului, neîngăduind dorințelor trupului să-l stăpânească, el fiind creatură nouă.

¹⁴Incheiând acest contract cu Domnul prin sacrificiu, Ion nu-și jertfește voința, nici mintea, nici inima. Inșă contractul este că el va întrebuița aceste facultăți în conformitate cu voința Domnului. Întrebuițarea constantă a acestor facultăți, conform termenelor contractului, va determina rezultatul final. Dacă el va fi credincios în îndeplinirea obligațiilor sale, Dumnezeu este în totdeauna credincios cu cele pe cari le-a contractat el; și, după cum spune Sf. Petru, dacă își va îndeplini obligația și partea sa, poate fi sigur de o intrare îmbelșugată în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.

¹⁵Ceeace Ion sacrifică în realitate, este ceea ce rezultă din meritul sacrificiului lui Christos, adică dreptul de restituire, sau dreptul de a trăi pe pământ ca ființă omească. Acest drept el îl primește în momentul justificării sale, drept corespunzător aceluia care-va primi lumea la sfârșitul celor 1000 de ani de încercare. Acum el sacrifică dreptul de trai, primind de la Iehova promisiunea vieții pe panul divin. În timpul încercărilor sale toate facultățile—voința, minte, inimă, trup, toate,—trebuie să fie întrebuițate în armonie cu voința divină; și a fi astfel întrebuițat este o jertfă vie [zilnică] care formează o slujbă înțeleaptă.

Watch Tower, 15 Mai 1923.

ESTE CARACTERUL SACRIFICAT?

ÎNTREBARE: Face caracterul parte din sacrificiul nostru la timpul consacării; și ca făpturi nouă trebuie noi să dezvoltăm un caracter perfect înainte de schimbarea noastră prin înviere ca să ajungem în corpul lui Christos?

²**Răspuns:** Nu; caracterele nu sunt parte a sacrificiului. Termenul **caracter** este adeseori rău înțeles și aplicat. Caracter înseamnă de fapt cele patru însușiri divine; iar un caracter perfect înseamnă că aceste însușiri sunt în perfectă balanțare. Pe măsură ce cineva posedă aceste patru însușiri, adică înțelepciune, dreptate, iubire și putere, el se zice că are un caracter bun. Pe măsură ce el are contrarul la aceste, se spune că are un caracter rău. Omul s'a degradat în cursul celor șase mii de ani atât de mizerabil încât puțin i-a mai rămas din caracterul asemănării Domnului. Când se apropie de Domnul prin consacrare el nu ar fi primit dacă ar avea și o inimă rea, care ar însemna că este cu totul devotat lucrurilor rele.

³Când cineva devine creatură nouă în Christos transformarea ar trebui și trebuie să înceapă și să progreseze; de aceea el dezvoltă din ce în ce mai mult din caracterul asemănării cu Domnul. Dacă el ar trebui să ajungă la un caracter perfect înainte de a veni schimbarea prin înviere, aceasta ar părea un lucru imposibil ca obligație. Noi știm din experiențe că ca creștini nici unul din noi nu posedă multă putere. Vorbind în mod comparativ noi avem mai multă putere pentru dreptate de cât acei cari nu sunt creștini; dar nici în aceasta noi nu suntem desăvârșiți. Nici unul din noi nu este desăvârșit în dreptate, pentru că din cauza imperfecțiunilor adesea noi producem lucruri nedrepte. Nici unul din noi nu este perfect în înțelepciune, pentru că nu totdeauna întrebuițăm noi cunoștința ce o avem așa după cum s'ar cuveni. Adesea ori facem gre-

șeli. Dar fiecare străduindu-se să urmeze Mântuitorului trebuie să fie perfect în iubire înainte de a experiența schimbarea sa și de a fi asigurat de o intrare în împărăție. El trebuie să aibă o inimă curată față de Dumnezeu și către toți. Dacă el ar fi perfect în toate celelalte însușiri divine, n'ar avea nevoie de ajutorul altuia; și noi știm că avem nevoie în fiecare ceas și în fiecare zi de ajutorul Domnului.

⁴Cu multă vreme în urmă Iehova a făcut aceasta promisiune în favoarea noastră, spunând: „Ochii lui Iehova văd peste tot pământul, ca să se arate tare către aceia, care sunt cu inima întreagă către dânsul.” (2 Cronica 16:9) În mod hotărât Domnul aci făgăduiește să întrebuițeze puterea sa în favoarea noastră pe condiția ca noi să fim perfecți în iubire. Și când suntem perfecți în iubire, ne vom da silința să fim atât de aproape de perfecție în celelalte însușiri cât se poate. Domnul judecă pe urmașii lui Isus nu prin ceea ce ei în realitate sunt în stare să facă, ci după intențiunile ascunse ale inimii, motivele care îi pun în mișcare—devoțiunea lor reală și sinceră.

⁵Noi ne dovedim iubirea pentru Dumnezeu atunci când cu bucurie îi ținem poruncile. „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și iubirea lui desăvârșită este în noi. În aceasta cunoaștem că rămânem într'însul și el în noi, că el ne-a dat din spiritul lui.” (1 Ioan 4:12, 13) Dacă suntem devotați Domnului cu totul, iubirea și afecțiunile fiindu-ne puse în el și în cauza sa, atunci destoinicia noastră în ce privește celelalte însușiri divine nu e de la noi ci e de la Christos. Prin urmare ar însemna că acela care este desăvârșit în iubire va pune cele mai bune străduințe ca în toate timpurile și locurile orice însușire ar avea le întrebuițează spre preamărirea Domnului. Așa făcând Dumnezeu îl va socoti perfect prin Isus Capul.

Watch Tower, 15 August 1924.